

מ"ת 5129/10/22 - מדינת ישראל ע"י, טלי כהן נגד אחמד אל אטרש (עציר) ע"י

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 5129-10-22 מדינת ישראל נ' אל אטרש(עציר)
תיק חיצוני: 475481/2022

בפני	כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מבקשים	מדינת ישראל ע"י טלי כהן
נגד	אחמד אל אטרש (עציר) ע"י ב"כ עו"ד יוסי הכהן (סנגוריה ציבורית)
משיבים	

החלטה

בפני בקשה של המדינה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

בדיון הראשוני שהתקיים בפני, עלתה שאלה באשר לכשירותו של המשיב לעמוד לדין וכן שאלת אחריותו למעשיו עת בוצעה לכאורה העבירה על ידו (נהיגה בזמן פסילה וכבלתי מורשה לנהיגה בכלי הרכב עליו נהג - אופנוע).

בדיקה פסיכיאטרית שבוצעה למשיב העלתה כי הוא אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין.

בנסיבות המתוארות לעיל, החליט ב"כ המשיב להתייחס בטיעוניו לשאלת דיות הראיות שבידי המדינה, טרם פנו הצדדים לדיון בשאלת מסוכנותו של המשיב.

ב"כ המשיב נערך לדיון בצורה מאד עמוקה בטיעון ארוך ומנומק הפנה את בית המשפט למספר טענות שחלקן מתייחסות להפרה לכאורה של זכויות המשיב עת נחקר ע"י משטרת ישראל, וחלקן נוגעות לעובדות כתב האישום אשר הוגש כנגדו עם דגש על טענות לפיהן לא כל הפסילות המיוחסות למשיב בעברו היו בתוקף עת נהג לכאורה אופנוע, וחלקן לא הודעו לו כדיון.

ב"כ המדינה סברה כי אין רלב בהתנהלות המשטרה כלפי המשיב עת נחקר, וביחס לעובדותיו של כתב האישום, הרי שאלה מגובות בראיות שהוגשו לעיוני, על פיהן כל הפסילות המצוינות בו היו תקפות כפסילות פעילות עת נהג המשיב אופנוע וכולן הודעו לו או ניתנו בנוכחותו.

כאמור, תיק החקירה הוגש לעיוני ולאחר קריאתו להלן החלטתי:

אין חולק כי המשיב בפרשה זו הוא חירש אילם וכל התקשורת איתו היא בשפת הסימנים.

נוכח הלקות ממנה סובל המשיב, גם משטרת ישראל התנהלה מול המשיב על פניו בדרכים הקבועות בחוק:

מעבר למפגש הראשוני עם שוטרי הסיור (אשר לא ידעו כי בפניהם חשוד חירש אילם) כל המשך חקירתו לוותה בתקשורת על ידי תרגום לשפת הסימנים.

טענת ב"כ המשיב כי חובה הייתה על המשטרה לתעד חקירה זו באמצעות וידאו, נענתה על ידי המדינה כי החקירה אכן תועדה וצולמה כנדרש בחוק, ודיסק זה הועבר לידי בית המשפט ביום 24.11.22.

צפייה בדיסק זה הובילה אותי למסקנות הבאות:

חקירתו המצולמת של המשיב לוותה כולה בתרגום לשפת הסימנים על ידי מתורגמנית לשפה זו, כאשר המשיב צופה בה, משוחח איתה ומשיב לכל שאלות החוקר.

צפייה בעדות זו מאפשרת הקשבה באיכות טובה מאד לדברים שאומרת ומתרגמת המתורגמנית וניכר כי המשיב מבין היטב כל מה שנשאל ומשתף פעולה באופן מלא עם חקירתו, במהלכה הוא מודה כי אין לו רישיון נהיגה לנהיגת אופנוע, כי ידע שאסור לו לנהוג באופנוע, ובכל זאת קנה אופנוע ונהג בו באירוע נשוא כתב האישום עת הורו לו שוטרים לעצור.

מעבר למסקנות אלה, אין בידי לקבל את טענת ב"כ המשיב לפיה חובה כי מתורגמן לשפת הסימנים יהיה פיזית לצד הנחקר עת מתועדת חקירתו בוידאו.

דרישה זו אינה מופיעה בחוק, וככל שהחקירה מתורגמת לנחקר בין אם על ידי מתורגמן לצדו ובין אם

באמצעות מתורגמן הצופה בו באמצעות שיחת וידאו, אין אני מוצא פגם (ובוודאי שלא מהותי) בהתנהלות זו של המשטרה.

כמובן שאם במהלך ניהול תיקו העיקרי של הנחקר, יתברר כי בשל דרך התרגום לא הבין הנחקר את שנשאל, תהיה לכך השפעה על תוכן עדותו או המשקל שיתן לה בית המשפט, אך לשלב דיוני זה, ניתן לקבוע כי חקירתו של המשיב הייתה תקינה מבחינת השמירה על זכויותיו כנחקר.

המשיב הוזהר כדיון, קיבל זכות היועצות עם עורך דין, חקירתו תורגמה לשפת הסימנים ואף תועדה בוידאו.

לא מצאתי כל ליקוי מהותי בהתנהלות המשטרה כלפי המשיב.

ביחס לטענות ב"כ המשיב כלפי עובדות כתב האישום והראיות שבבסיס עובדות אלה:

בחנתי כל אחד מהתיקים אליהם התייחסה המדינה כגזרי הדין נשוא פסילות הרישיון בזמן לכאורה נהג המשיב.

מצאתי כי יש ממש בחלק מטענות ב"כ המשיב:

ראשית אציין כי המשיב עצמו מאשר כי הוא בלתי מורשה לנהיגה על כלי רכב מסוג אופנוע, ובין אם יש בידי המדינה ובין אם אין בשלב זה תע"צ תומך של רשות הרישוי, הרי שחומרי החקירה מבססים מצב הנשען על הודאת המשיב עצמו כי אין הוא מורשה לנהיגה על אופנוע.

עדויות השוטרים שבתיק מבססות נהיגה של המשיב על אופנוע עת עוכב על ידם (אף שמצלמות הגוף בהן צפיתי לא מתעדות את עצם הנהיגה ממש אלא צילום בסמוך לה).

ביחס לפסילות התלויות כנגד המשיב, וטענות ב"כ המשיב כנגד איכות הפרטים שבאישורי המסירה אפנה לסעיף 239' בחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 בהתאם לו כאשר בעבירה של נהיגה בזמן פסילה עסקינן, הרי ככל שהודעה על גזר הדין נשוא הפסילה נשלחה לנאשם באמצעות דואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין וכאילו הודע לנמען על הפסילה גם בלא חתימתו על אישור המסירה זולת אם הנאשם עצמו הוכיח (והנטל עליו) כי לא קיבל את ההודעה.

חזקה זו מכח החוק קמה אם חלפו 15 יום מיום משלוח ההודעה על גזר הדין בדואר רשום, והתקיימו יתר התנאים שבסעיף ובכלל זה כולל אישור המסירה את פרטי איש הדואר שמסר ההודעה, המען, והמועד שבו בוצעה (או הטעם לאי הביצוע).

בכל אישורי המסירה כלפיהם הלן ב"כ המשיב, מצאתי כי מתקיימים (לפחות לכאורה) התנאים שבסעיף 239' שבחסד"פ, ללא קשר לשאלה אם המשיב חתם או לא חתם על מסמכים אלה.

אני מסכים כי ביחס לעובדה 2 של כתב האישום קיימת טעות בתאריך המסירה המופיע בכתב האישום, אך למעט טעות זו (עליה גובר כמובן התאריך שבאישור המסירה עצמו) לא מצאתי כל פגם מהותי ביתר אישורי המסירה המלווים את ההודעות שנשלחו לבית המשיב לאחר שנשפט בהעדרו בחלק מהמקרים.

ביחס לעובדה מספר 9, הרי שגזר הדין ניתן בנוכחות המשיב עצמו (נגזרו עליו 30 חודשי פסילה) כאשר הוא מיוצג על ידי בא כוחו הנוכחי גם היום, ובית המשפט קבע כי פסילתו של המשיב תימנה מיום גזר הדין ללא צורך בהפקדת רישיון נוספת **במצטבר לכל פסילה אחרת התלויה כנגדו**. במצב המתואר לעיל ולאחר ביצוע חישוב מהיר של כלל הפסילות שהיו תלויות כנגד המשיב עת ניתן גזר דינו, הרי שגם פסילה זו הייתה פעילה כנגדו עת נהג לכאורה אופנוע כאשר הוא בלתי מורשה לנהיגה בכלי רכב זה.

ביחס לעובדה 14 של כתב האישום, יתכן ובפרשנות מצמצמת להחלטת בית המשפט, נכון יהיה למנות את פסילתו של המשיב מיום שחרורו ממאסרו, ובמצב זה ספק אם ניתן יהיה ליחס לו נהיגה בפסילה הנובעת מההחלטה שניתנה על ידי כבוד השופט לנדסמן, אך טיעון זה מקומו בפרשנות שיעניק המותב העיקרי בתיק לדרך בה יש לפרש את החלטת הפסילה על רקע הקבוע בחוק (החוק קובע כי ככל שלא הורה בית המשפט אחרת תצטבר כל פסילה לפסילה אחרת התלויה כנגד נאשם).

ב"כ המשיב לא העלה (ובצדק) טענות ביחס ליתר התיקים בהם הורשע המשיב ונגזרו עליו עונשי פסילה ארוכים (חלקם בנוכחותו דוגמת גזר הדין בו נשפט ל- 30 חודשים בנוכחותו רק ביום 19.5.21).

המסקנה העולה מהנתונים לעיל היא כי גם אם יינתן משקל נמוך יותר לעוצמת הראיות ביחס לעובדה 14 של כתב האישום, הרי שבידי המדינה "סל" ראיות בעוצמה מספקת בהחלט ללא כל כרסום מהותי ביחס לכל יתר ההרשעות של המשיב וביחס לשאלה האם פסילותיו הודעו לו כדין.

אציין עוד כי המשיב עצמו בחקירתו המצולמת מאשר כי ידוע לו על פסילותיו ובכל זאת נהג באופנוע לגביו הוא בלתי מורשה לנהיגה מאחר והיה לו "כיף" לדבריו לנהוג כך באופנוע אותו רכש לצרכיו.

מכל האמור לעיל, אני קובע כי בידי המדינה ראיות לכאורה טובות ואף למעלה מכך כנגד המשיב לפיהן נהג כלי רכב מסוג אופנוע כאשר הוא פסול לנהיגה, ובלתי מורשה לנהיגה בכלי רכב מסוג זה.

ניתנה היום, ג' כסלו תשפ"ג, 27 נובמבר 2022, בנוכחות הצדדים.